

Sygnatura akt: I C 616/17 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2018 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **z siedzibą w W.**

przeciwko: **H. K.**

- o zapłatę

1. zasądza od pozwanej H. K. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. **70,80 zł** (siedemdziesiąt złotych osiemdziesiąt) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty za okres od 12 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie kwoty 120,00 zł;
3. zasądza od pozwanej H. K. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. **137,00 zł** (sto trzydzieści siedem złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Wąbrzeźno, dnia 29 stycznia 2018 r.

Sygn. akt I C 616/17 upr

UZASADNIENIE

W dniu 12 kwietnia 2017 roku powód (...) z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Rejonowego L. L. z pozwem przeciwko H. K. o zapłatę kwoty 190,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych – 30 zł, kosztów zastępstwa procesowego – 60 zł, zwrotu innych kosztów – 0,30 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwaną oraz F. (...) łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 11 lutego 2015r., na podstawie której stronie pozwanej zostały udostępnione środki pieniężne w ustalonej umową wysokości. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie uregulowała na rzecz pożyczkodawcy płatności w sposób przewidziany w umowie. Pożyczkodawca na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017 r. zbył przysługującą mu względem pozwanej wierzytelność na rzecz powoda, który tym samym stał się wierzycielem strony pozwanej. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się: niespłacona należność główna w kwocie 190,80 zł, koszty udzielenia pożyczki w kwocie 30,14 zł, odsetki za opóźnienie w wysokości 0,80 zł od należności głównej i kosztów obliczone od dnia 20 marca 2017r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu (k.2-4v).

W dniu 31 maja 2017 roku Sąd Rejonowy L. L.wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym o sygn. (...) (...), w którym uwzględnił w całości żądanie powoda zawarte w pozwie (k.5).

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od wskazanego nakazu zapłaty pozwana powołując się na swoją trudną sytuację finansową podała, iż nie jest w stanie jednorazowo spłacić przedmiotowego zobowiązania, wskazując, iż może dokonywać wpłat w ratach wynoszących 50 zł miesięcznie (k.5v-6).

Postanowieniem Sądu Rejonowego L. L.z 4 lipca 2017 roku sprawa ta została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W. (k.9).

W piśmie datowanym na 21 września 2017 roku powód uzupełniając braki formalne pozwu wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego wysokości 2-krotności norm prawem przepisanych, tj. 180 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz całą opłatą sądową od pozwu. Ponadto powód podał, iż 20 czerwca 2017 roku pozwana dokonała dobrowolnej wpłaty na jego rzecz w kwocie 50 zł, w związku z czym cofnął pozew o kwotę 50 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, kosztów udzielenia pożyczki oraz o kwotę 19,06 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, tym samym określił wartość przedmiotu sporu na kwotę 140,80 zł (k.14-14v).

Pozwana na rozprawie z 6 grudnia 2017 roku uznała powództwo i podała, iż poza kwotą 50 zł, w listopadzie 2017 roku wpłaciła na rzecz powoda także kwotę 70 zł (k. 58, czas zapisu: od 00:00:58).

Pozwany w piśmie datowanym na 20 grudnia 2017 roku potwierdził zaksięgowanie w dniu 30 listopada 2017 roku wpłaty pozwanej wynoszącej 70 zł i przy uwzględnieniu wcześniejszej spłaty wynoszącej 50 zł, cofnął pozew łącznie co do kwoty 120,00 zł i podtrzymał powództwo o zapłatę 70,80 zł (k.61-62).

Powód swoje stanowisko podtrzymał w kolejnym piśmie datowanym na 5 stycznia 2018 roku (k.65).

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 lutego 2015 roku pomiędzy F. B. z siedzibą w M. a pozwaną H. K. została zawarta umowa pożyczki nr (...). Stosownie do jej zapisów, kwota pożyczki wynosiła 400,00 zł, okres obowiązywania umowy wynosił 210 dni, opłata administracyjna 42,86 zł miesięcznie. Całkowity koszt pożyczki wynosił 300 zł, a całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę 700,00 zł. Zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki, pozwana była zobowiązana do dokonania wpłat 7 rat w kwotach po 100,00 zł (57,14 zł kapitału i 42,86 zł opłaty), przy czym kolejne raty stawały się wymagalne w dniach: 13.03.2015, 12.04.2015, 12.05.2015, 11.06.2015, 11.07.2015, 10.08.2015 i 09.09.2015. W przypadku braku płatności w terminie wynikającym z harmonogramu spłat, pożyczkodawca miał prawo obciążyć pożyczkobiorcę odsetkami za opóźnienie w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwana w przewidzianych umową terminach nie spłacała całości pożyczki, a jej zaległość z tego tytułu wynosiła 190,80 zł, w tym 159 zł kapitału, 0,80 zł odsetek i 30,14 zł kosztów. W dniu 29 marca 2017 r. pomiędzy F. B. z siedzibą w M., a powodem została zawarta umowy przelewu wierzytelności obejmująca m.in. wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki zawartej z pozwaną numer (...). Pismem z dnia 11 kwietnia 2017 r. zawiadomiono pozwaną o cesji wierzytelności. Następnie pozwana

dokonała dwóch wpłat na rzecz powoda – w dniu 20 czerwca 2017 roku w kwocie 50 zł, natomiast 30 listopada 2017 roku w kwocie 70 zł.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- umowa pożyczki (k.27-27v);

- umowa przelewu wierzytelności (k.29-40) wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika nr 1b do tej umowy (k.26);

- zawiadomienie o cesji (k.28-28v);

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k.25).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powód swoje roszczenie oparł na art. 509 § 1 i 2 kc, stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Warunkiem uzyskania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Kwestia skuteczności nabycia przez powoda wierzytelności wobec pozwanej, a więc istnienia jego legitymacji procesowej czynnej, nie była w toku procesu podważana przez stronę pozwaną i nie budziła wątpliwości Sądu, ponadto została wykazana za pomocą umowy przelewu wierzytelności z 29 marca 2017 roku. W następstwie wskazanej umowy powód stał się nabywcą wierzytelności, która z prawnego punktu widzenia weszła do jego majątku, wychodząc z majątku sprzedawcy.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki w świetle unormowań kodeksu cywilnego może mieć zarówno charakter odpłatny, jak i nieodpłatny, a do głównych świadczeń stron należy zaliczyć udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu (po stronie pożyczkodawcy) oraz zwrot tych środków (po stronie pożyczkobiorcy).

W piśmie procesowym datowanym na 21 września 2017 roku powód cofnął pozew o kwotę 50 zł, natomiast w kolejnym piśmie z 20 grudnia 2017 roku także o dalszą kwotę 70 zł, a więc łącznie o kwotę 120,00 zł, która została przez pozwaną spłacona w toku procesu.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, przy czym w świetle art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Okoliczności niniejszej sprawy nie wskazywały, by cofnięcie pozwu było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, dlatego Sąd przyjął, iż powód skutecznie dokonał częściowego cofnięcia pozwu i w pkt 2 wyroku, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., umorzył postępowanie w zakresie kwoty 120,00 zł.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie miał charakter bezsporny. Pozwana nie podważała żadnych twierdzeń strony powodowej, potwierdziła fakt zawarcia z poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki, nie kwestionowała wysokości należnych zobowiązań, braku spłaty po jej stronie, jak również skuteczności nabycia przez powoda

wierzytelności. Na rozprawie pozwana uznała żądanie pozwu co do zasady, jak i wysokości pomniejszonej o dokonaną przez nią spłatę w trakcie procesu wynoszącą 120 zł.

W orzecznictwie przyjmuje się, iż uznanie powództwa stanowi akt dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (vide: wyrok SN z dnia 14 września 1983 r., sygn. III CRN 188/83, OSNCP 1984 nr 4, poz. 60, Legalis nr 23874).

W świetle art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Po myśli art. 229 k.p.c. skutkiem przyznania niebudzącego wątpliwości, jest wyłączenie obligatoryjności przeprowadzania postępowania dowodowego, co do przyznanych okoliczności faktycznych.

Na gruncie niniejszej sprawy – w świetle zaoferowanych przez powoda dowodów z dokumentów – żadne okoliczności nie przemawiały za tym, aby uznanie powództwa można było uznać za sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo ocenić je, jako zmierzające do obejścia prawa.

Wobec powyższego, w punkcie 1 sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda – zgodnie z jego zmodyfikowanym żądaniem – kwotę 70,80 zł, na którą składała się należność główna, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty za okres od 12 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie.

Sąd nie znalazł uzasadnienia do zastosowania art. 102 k.p.c. i nieobciążania pozwanej kosztami procesu powoda. Przepis art. 102 k.p.c. przewiduje wyjątek od zasady odpowiedzialności strony przegrywającej sprawę za koszty procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) i określa, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów procesu albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ustalenie, czy w sprawie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony”, zależy od swobodnej oceny sądu. Okoliczności podane przez powódkę na rozprawie wskazują, iż posiada ona trudną sytuację materialną, jednak przepis art. 102 k.p.c. nie może podlegać wykładni rozszerzającej i wyklucza uogólnienie. W szczególności brak jest podstaw do przyjęcia, że sama trudna sytuacja majątkowa osoby przegrywającej sprawę stanowić będzie podstawę do zastosowania dyrektywy zawartej w art. 102 k.p.c. Przeciwno takiemu pogładowi przemawia też treść art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.), zgodnie z którym zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

W tej sytuacji o kosztach procesu w pkt 3 wyroku postanowiono po myśli art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c., kierując się zasadami odpowiedzialności finansowej strony przegrywającej za wynik postępowania oraz rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji. Powód wygrał proces w całości, dlatego pozwana zobowiązana jest do zwrotu na jego rzecz kosztów procesu. Zasądzona z tego tytułu kwota 137,00 zł obejmuje: 30 zł uiszczonej opłaty od pozwu, 17 zł opłaty kancelaryjnej od czynności złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa i 90 zł wynagrodzenia radcy prawnego, którego wysokość określono w stawce minimalnej w oparciu o § 2 pkt 1 obowiązującego w dacie wniesienia pozwu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804). Sąd nie znalazł podstaw, aby zasądzić wynagrodzenie radcy prawnego w 2-krotności stawki minimalnej z tego tylko względu, iż sporządził on dodatkowe pisma procesowe zawierające oświadczenie strony powodowej o częściowym cofnięciu pozwu wobec dokonania przez pozwaną w toku procesu częściowej spłaty dochodzonego pozvem roszczenia, ponieważ wiązało się to z niewielkim nakładem pracy.

W punkcie 4 sentencji Sąd orzekł o nadaniu wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności w oparciu o przepis art. 333 § 1 pkt 2 kpc.

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...):

(...)

3. (...)

Wąbrzeźno, 9 lutego 2018r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska